

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL:

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Grant responsabil: N. ONCU

Biserica din Pergam

„Știm unde locuiești: acolo unde este tronul Satanei. Tu fii Numele Meu și n'ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana”. Apoc. 2:13.

Nu știm cine a dus sămânța creștinismului în Pergam. Se prea poate că Ap. Pavel a vizitat acest loc. Poziția și importanța acestui oraș, era de o mare importanță. Regretăm că nu putem spune mai mult despre el. Despre istoria acestei biserici e greu de vorbit. Inceputurile și activitatea ei este pentru noi în obscuritate. Se vede că nici îngerul, sau slujitorul nu prea știa de ea, dar Domnul știa. Nu avem în această biserică nici un geniu al bisericii. Ea este lucrarea Duhului Sfânt. Aici Satana își avea tronul și totuși Duhul Sfânt a schimbat vieții și inimile oamenilor. Ei se pare aveau instruirea cu privire la Isus Hristos. Ei au acceptat adevărul despre El și l-au ținut.

Extrăgând din scrisoarea către această biserică, vom găsi unele fapte foarte interesante pentru noi credincioșii.

Dacă băgăm de seamă vedem că credincioșii pot trăi în cel mai rău loc. Pergamul a fost cel mai păcătos loc. Diavolul își avea aici tronul. El era considerat ca un oraș de seamă. Poporul trăia în palate, avea o dezvoltare în toate domeniile. Dar aici păcatul era la el acasă. Viața de desfrâu era aici la culme. Nu era rușine sau sfială. Imoralitatea Pergamului era notată cu încă o sută de ani înainte de Isus, și a crescut mereu prin contactul cu străini din diferite părți ale pământului, până când a ajuns să se spună că aici e

capitala Satanei. Să nu uităm orașul își avea religia sa, dar cu toate acestea a rămas de pomină pentru veșnicia întregă. În cel mai frumos loc se spune că erau templul lui Zeus, al Atenei, al Afroditei, etc. dar păcatul era mai la culme ca oriunde.

Aici în acest oraș stricat și depravat scânteia Evangheliei a ajuns un foc. Aici, se găsește un grup de credincioși.

Când oamenii de aici au devenit creștini au fost nevoiți să-și schimbe și unele ocupații. Inchipuiți-vă pe paznicul unei taverne sau proprietarul unui local de desfrâu convertit la credință, cum lasă totul și ia totul dela capăt, pentru o altă viață. Ei trebuiau să-și armonizeze viața cu mintea lui Isus. Dar lor nu li s'a spus ca și lui Avram să-și lase locul și să plece. Ei trebuiau să stea acolo, să arate cece poate face Hristos cu viețile oamenilor.

Domnul nu cere dela cei întorși la El să-și lase locul, ci să-și schimbe viața. Dacă se întoarce un cârciumar, cu siguranță că nu poate și pe mai departe fi cârciumar. Insuși Domnul a stat în Nazaret cu toate că Natanael s'a îndoit din acesta cauză.

Hristos are nevoie de credincioși în mijlocul păcatului. Ei sunt luminile Sale în lume. Ei vor lumina ca oamenii să vadă ce poate face Isus pentru ei. Viețile credincioșilor din Pergam au fost argument mai puternic în favoarea lui Isus în fața oamenilor din oraș, ca toate argumentele ce le-ar fi putut da logica. Să nu judecăm oamenii după locul de unde sunt, ci după cece sunt ei.

Să luăm un alt lucru. **Credincioșii din locurile rele sunt mai**

expuși încercărilor de a-L părăsi pe Isus. Trebuie să ținem seama că un loc poate avea multă păcătoșenie în el, dar sentimentul general să fie în favoarea creștinismului. Dar unde păcatul dominează, unde religia e ignorată, atmosfera unui asemenea loc e înabușitoare a vieții evlavioase și credincioase.

Ce înseamnă a-L părăsi pe Isus? E să părăsești natura Sa divină, viața Sa supranaturală, nevoia jertfei Sale pentru salvarea oamenilor. Ea implică întoarcerea înapoi la păcat și murdarie. La această stare e ispitit credinciosul din locurile rele, mai ales că acolo influența Satanei e acolo mai puternică.

Credincioșii din Pergam au fost supuși unor asemenea încercări. Înaintea lor au fost întinse fel de fel de lucruri atrăgătoare. Apoi acolo a mai fost prezența unor oameni cari a fost mai periculoasă chiar ca prezența însăși a Satanei. Și alătura de atâtea ispite, și încercări au mai fost supuși la fel și fel de prigoane și suferințe, iar omul a fost ucis, din cauza credinței sale în Isus.

Ei erau aici într'o luptă, o luptă grea care lovea din toate părțile. Li se cerea să se biruiască pe ei de a nu se apleca poftelor și plăcerilor ce li se imbiau, și trebuiau să fie consacrați, gata de jertfă, hotărâți să sufere totul.

Puțin mai departe avem în textul nostru un alt lucru minunat. **Credinciosul în toate încercările poate rezista cu tenacitate.** Diavolul și toată ostirea sa se dau peste cap. Credinciosul rămâne ca o floare între măcăci și spini,

(Continuare în pag. 7-a)

Farul Creștin

Foale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. Nr. 44 Sâmb. 1 Noembrie 1941

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

În străinătate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și administrația

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65

Casier: N. ONCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Intotdeauna Domnul are pentru copii Săi multe binecuvântări cu cari îi incurajează. De astfel de încurajări am avut și noi parte. A fost destul să facem un simplu apel la inimile cetitorilor noștri să ne ajute pentru a putea trimite Farul și fraților din Bucovina și Basarabia și cu toți au răspuns la acest apel. Mulțumim Domnului pentru astfel de dovezi ale dragostei Sale, și mulțumim fraților noștri pentru că ne-au înțeles și prin ajutorul lor ne-au făcut în stare să putem veni în ajutorul fraților din ținuturile copleșite de necredincioși.

Glasul fraților noștri de acolo e un glas de jale și de cerere de ajutor. Ca frați și ca oameni cari îi compătimim și înțelegem am căutat și căutăm totul ce ne stă în putință spre a-i ajuta.

Orice ban destinat pentru revistele noastre se va trimite casierului nostru N. Oncu, Arad str. Blanduziei Nr. 4.

Rugăm pe toți acei ce trimit articole pentru Farul să le scrie cât mai cît și pe o singură pagină. Dacă se poate să fie scrise la mașină.

Cine vrea să aibe numerile din urmă ale revistei noastre le poate cere dela redacție. Numerile de pe o lună costau 10 lei.

Nu lăsați copii și tinerii familiilor voastre fără Farul Creștin. În fiecare număr va apare și o coloană a tineretului, care e scrisă numai pentru tineri, pentru inimă și mintea lor. Întreg materialul din Farul le poate dovedi mintea pentru o viață curată și nobilă. Un articol bun e o inspirație pentru o viață frumoasă.

Recomandăm frățietății o mai mare activitate și participare în lucrarea și răspândirea Evangheliei.

Marcu 16,15

„... Suntem oameni de treabă ...”

de Nicolae Bejenaru

„Noi toți suntem fiii aceluiaș om; suntem oameni de treabă; robii tai nu sunt iscoade.” Gen. 42:11.

Istoria lui Iosif și a fraților lui ne este bine cunoscută. Dacă cercetăm bine viața fraților lui Iosif, vedem că nu se potrivește deloc cu recomandăția lor. Mă gândesc că atunci când ei au spus lui Iosif „Noi suntem oameni de treabă” Iosif se gândea... Vă cunosc, ce fel de oameni sunteți. Pa tatăl la-ți înșelat amar, pe mine m'ai vândut și totuși va numiți oameni de treabă.

După ce au spus că sunt oameni de treabă, și-au adus aminte de păcatele lor pe care le-au făcut. Nu-i chinuia așa de mult înviaurea lui Iosif că sunt spioni, ci îi muștra conștiința de faptele lor, pe care le-au făcut în viața lor. În versetul 19 Iosif le spune: „Dacă sunteți oameni de treabă, să rămână unul din frații voștri închis în temniță.” Iată o probă prin care Iosif vrea să arate fraților săi, că nu sunt oameni de treabă. Lor, însă le era așa de clar că pedeapsa care vine peste ei, nu e din cauza că sunt iscoade că nici nu se gândeau la aceasta, ci numai la vânzarea fratelui lor. Ei au zis atunci unul către altul: „Da am fost vinovați față de fratele nostru, căci am văzut neliniștea sufletului lui când ne ruga și nu l'am ascultat! Pentru aceasta vine peste noi necazul aceasta”

Nu poți fi un om de treabă înaintea lui Dumnezeu și în fața oamenilor, dacă trăiești în păcate. În zadar te-ai lăuda că ești om de treabă și n'ai nevoie de pocăință. Viața, faptele și vorbirea îți arată ce ești. Nu poți înșela pe Dumnezeu. Cine a încercat să înșele pe Dumnezeu, s'a înșelat el însuși amar. Iată pe vreo câți-va bărbați sfinți din Sf. Scriptură pe care îi putem numi oameni de treabă dintre mulți alți:

Enoh, care a umblat cu Dumnezeu 300 de ani. Despre un astfel de om putem spune că este de treabă care nu fuge de El ci umblă toată viața sa cu Dumnezeu. Mulți au prieteni în viața cu care umblă întotdeauna, dar pentru Enoh prietenul nedespărțit a fost Dumnezeu. Iubite cetitor, care este prietenul tău nedespărțit și cu cine umbli? Ce poți spune despre viața ta?

Un alt om ca exemplu de viață sfântă și om de treabă, este: **Iosif**. El nu se recomandă nimănui că este de treabă, dar viața lui

arată ce fel de om este el. Când a fost vândut străinilor și acolo a căutat să și păstreze sufletului său curat. Pentru el era mai bine în temniță cu Dumnezeu decât cu păcștul în palatul lui Potifar. Și atunci când a ajuns om mare în țara Egiptului și când au venit frații lui la el, după grâu, nu i-a răsplătit cu rău, ci le a dat, i-a iertat și s'a îngrijit de ei.

Iov la fel era un om de treabă. Dumnezeu singur l-a lăudat și a spus Satanei: „Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abate dela rău. El se ține tare în neprihănirea lui, și tu mă îndemni să-l pierd fără pricină” Cât de bine ne simțim atunci când ne laudă cineva că suntem oameni cinstiți și de treabă. Inșă dacă se laudă Dumnezeu cu tine, atunci chiar ai de ce se bucuri. Pentru Dumnezeu și azi e laudă din partea celor care trăiesc o viață sfântă, după cum a trăit și Iov. Sătana și astăzi cutreiere pământul, cum a cutreierat pe timpul lui Iov și vede pe cei care sunt de treabă, cinstiți și mântuiți prin sângele lui Isus.

Nu pot să trec cu vederea nici pe Daniel care a știut să păzească atât de bine credința în Dumnezeu că nici gura leilor n'a putut-o smulge din sufletul său. Dușmanii lui Daniel au căutat să găsească o greșală în viața lui, și n'a putut. O ce viață frumoasă și sfântă e aceea când nici dușmanii tăi nu pot găsi greșală în viața ta! Când l-au pândit să vadă ce face el, n'au văzut altceva făcând decât că se ruga de trei ori pe zi. Rugăciunile lui l-au ajutat să fie atât de puternic în ispitele sale. La întrebarea împăratului Darius „... a putut Dumnezeuul tău, căruia îi slujești necurmat să te scape de lei?” Și răspunsul lui Daniel a fost „... pentru că n'am fost vinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta împărate, n'am făcut nici un rău!”

Ce mare diferență e între frații lui Iosif care se pretindeau oameni de treabă și acești patru bărbați sfinți pe care i am amintit mai sus. Ce fel de om ești și cum dorești să fi?

**CETIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI
Farul Creștin**

DOMNUL INGRIJEȘTE

de C. N. Bălgrădean

(Urmare)

Când Domnul ne poartă de grije, ne vorbește. Planurile Lui sunt minunate, și sunt aplicate în viețile noastre. Din primele pagini ale Bibliei găsim ca Dumnezeu vorbește cu omul. Fântâna umedă e coroana creației și centrul activității Sale. Dumnezeu vorbește iar noi trebuie să-L ascultăm. „Glasul Sau răsună prin ceruri Libanului” -- zice Psalmistul, însă lui Avraam îi vorbește blând Adam tremurând când aude glasul și fuge; se ascunde, se smișește prăbușit, însă Avraam i-L ascultă cu liniște în suflet. El n'a supărat pe Domnul. Inima e legată de cer și promisiuni. Frica, rușinea, criza și trădarea lui Lot, n'au intrat în inima lui Avraam. El era într-o țară străină, dar promisă. El căuta pe Domnul în liniște. Ce fericiți suntem când ne vorbește Domnul, blând. În aceea familie, unul aude, altul nu știe nimic; în timp ce Isac e sculat din somn, Sara rămâne poate dormind: Domnul a vorbit lui Avraam pe nume. Dumnezeu îi vorbește personal. Numele lui e vorbit de ingeri; ceoul lui răsună în ceruri. Toți ingerii știau aceasta. Domnul privește la Avraam; îi vorbește, iar cerurile răsună cu glasul Domnului. Ingerii ca slugi, se pogorau pe pământ și-i vorbeau de dragostea lui Dumnezeu, de cerul plin de armonie, de miile de ingeri cari i-se închină, de sfîntenia de acolo; îi vorbea de coroana ce-l așteaptă, de miile de diamante ce vor străluci pe fruntea lui; îi vorbea de încrederea și dragostea lui Dumnezeu pentru Avraam.

Oricâte ori vorbea Domnul, Avraam tăcea, asculta cu inima tremurândă, fiindcă vorbea Domnul. Avraam știa că Domnul îi vorbește de planurile lui. Până acum, Domnul i-a promis, acum îi cere. Dacă am fi fost în locul lui Avraam, am fi refuzat planul Domnului. Avraam ascultă cu plăcere atunci când îi vorbea de bogăție, de pământ, seminție aleasă și de regi, însă și acum Avraam ascultă când Domnul îi cere pe fiul său. El l-a pus la încercare. Avraam ascultă, ia și pleacă acolo unde-l trimite Domnul. Să observăm cuvântul „îl voi spune”. Aceasta înseamnă că Avraam trebuia să fie condus de Domnul în orice clipă. Grija Lui e totală și Avraam a înțeles. El a plecat pe munte dar locul îl va alege Domnul, nu Avraam. Ce lucrare minunată! El nu se grăbește, nu-l jertfește la poalele muntelui și nici acolo unde crede el de bine ci acolo unde voește Domnul. Ajuns pe munte, Domnul i-a arătat locul. Domnul era cu el și Avraam a lucrat cu grijă. El nu voia să supere cu Domnul, era atent cîștit, harnic și ascultător. Pe drum se gândea că Isac e o promisiune. Poate diavolul

i-a șoptit că poate jertfi pe una din slugi sau un miel, dar Avraam a lucrat cu grijă. El știa că ochii Domnului văd și gândurile. El nu putea face un lucru greșit. Drumul lui Avraam a fost plin de grijuri pentru slugi și Isac; slugile singure la poalele muntelui, Isac cu lemnele pentru altar.

Bătrânul se liniștește, rămâne tare hotărât, conduce micul convoi către munte, însă cu umerii apăsați și cu ochii urmezi.

El se scotă dis de dimineață. În acel timp a fost pentru el ceva sfâșietor. Se apleacă asupra fiului său să vadă dacă doarme. Vrea să-l trezească dar n'are voce. Măinile nu-l servesc, iar inima-i bate cu putere. Zicea în sine: grea încercare. Se întoarce în cortul lui înfrânt. Asinul e încăroțat cu lemne, slugile așteaptă, Isac doarme. Genunchii lui Avraam se clatină, apoi cade în genunchi cu fața la pământ. El se roagă pentru tărie, el avea inimă de om și de tată a unui fiu promis. Lacrimile erau fără număr, suspinul era departe: Avraam se roagă. E noapte încă, drumul e lung și Avraam trebuia să plece. Isac e trezit în liniște și, după câteva minute au părăsit cortul cu toții.

Ce lupte grozave sunt în inimile noastre până nu ne rugăm. Un creștin spunea că se roagă odată pentru tot anul. Era ocupat și n'avea timp de pierdut, așa zicea el. Avraam se roagă acum când era mai ocupat. El nu putea fără să se roage. Lăuntru lui era liniștit. Un frate tânăr se plîngea că n'are predică predătită, și nici nu poate pregăti. Un altul i-a zis: „Roagă-te” El nu se mai ruga de mult. Într-o biserică erau partide din cauza a două limbi prea lungi. Gâlceava a devenit ceartă. Amândoi au neglijat rugăciunea. La o oră de rugăciune au fost invitați amândoi. Ei nu se puteau ruga. Diavolul i-a biruit. Unul din ei izbucnește în lacrimi, celălalt suspină. Amândoi plîng ca niște copii. Cuvintele lor au fost mișcătoare; tremurau și suspinau cu lacrimi. La urmă au încheiat prin cuvântul „Iertare”. Dumnezeu i-a trezit și le-a purtat de grije.

Apoi Avraam are o inimă curată. Rugăciunea i-a dat tărie și tăria l-a pătruns în suflet. El pleacă pe drum plin de liniște. Orice încercare a lui Satan a dat greș. Șoaptele că Sara e singură, că Isac e fiul promis, că locul e departe, că drumul e greu, n'au avut răsunet în inima lui. Diavolul a găsit ușa închisă. Cuele Satanei au fost smulse și aruncate afară; lupta satanei e zadarnică. În trei zile, Sara trebuie să aștepte, grijă că cortul

va fi jefuit o neliniștește, lipsa lui Isac e neobișnuită, însă Avraam e tare.

Scriind la mașină am observat că literele nu se mai imprimă bine. Trebuiau curățite. Praful și bucățele de panglică le au astupat. Trebuia o curățire fină, aproape cu acul. Multe vieți de creștin sunt ofiliți de păcate mici însă cari împiedică tiparul vieții sale și chiar caracterul. Într-o cabină telefonică erau două aparate. Pe unul vorbeam la 40 km., iar pe altul la 30 metri, într-o altă cameră. Acel cu distanța mică era defectat. Sunam și nu se auzea nimic. Trebuia să mergem să spunem în persoană. Ce bună asemănare cu viețile noastre. Dece unul lucrează din inițiativă iar altul nu face nimic? Unii se luptă zi de zi pe când, alții n'au habar. Casa noastră nu e Maria, altarul nostru nu e zidit pe locul arătat de Domnul iar rugăciunile noastre sunt reci și formale. Domnul poartă de grijă numai la locul ascultării, locul lepădării de sine, la locul unde viețile nu sunt pătate sau putrede.

Un pretins creștin se ruga să moară fratele său. Ce înțelegere greșită a rugăciunii!

Unde e altarul tău? E mulțumit Domnul tău cu tine? Ești sigur că-ți va purta de grije?

Când Domnul ne vorbește, ne încearcă de multe ori. Trecând prin această experiență, devenim mai tari. Încercarea Lui nu e mai grea decât puterile noastre. Când un tată cheamă pe copil să plece la câmp, nu-i dă lucru care nu-l poate face. Munca ne dezvoltă puterile și caracterul. Apoi ce-a mai mare mângăiere e că, Domnul e cu noi. El ne ajută. Un predicator povestea despre unul din copii lui cum cerea să-i dea de lucru. El își mută biblioteca dintr-o cameră în alta. El i-a dat o carte mare și groasă. Copilul a dus-o până la ușă, unde a căzut peste prag. Tatăl era lângă el. Când a căzut l'a luat în brațe împreună cu cartea. Și Domnul face la fel cu noi. Dacă ascultăm de El, ne ia în brațe ducându-ne către poarta Cetății. Dece unele greutateți trec așa de repede? E grija Domnului.

Puterile noastre cresc prin încercare. Un bețiv se plîngea că nu poate scăpa de patimă. I s'a recomandat ca în păharul său să pună în plus câte trei boabe de porumb. Dela un timp păharul a fost plin cu boabe. În păhar nu mai era vin decât câțiva stropi. Cu timpul i-a trecut setea ne bună. Încercarea noastră ne dă putere însă Domnul ne dă Har și putere.

Avraam e mai puternic după încercare. El iubește mai mult pe Domnul. Intors acasă, aduce Sarei o descoperire nouă: Dumnezeu poartă de grijă. Intors în cortul său povestea Sarei de întâmplarea minunată. Deacum în iubirea lui Avraam pen-

(Continuare în pag. 8-a)

TREI ÎNTREBĂRI

de I. Bucur

Iubite cititor, îngăduie unui om care este și el un călător împreună cu tine pe calea spre veșnicie, să-ți pună câteva întrebări. Este vorba de lucruri foarte însemnate și de aceea te rog să mă ascuți cu luare aminte. Întrebările pe care vreau să ți le pun, nu sunt dela mine, ci din veșnicul Cuvânt al lui Dumnezeu, (Sfânta Scriptură), singurul care poate să ne dea lămuriri cu privire la lucrurile veșnice.

Cea dintâi întrebare a fost pusă de Domnul Hristos însuși și sună așa: „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16. 26). Nu știi dacă ai multe bogății sau dacă ești un om sărac; dar fie că ai avea multe avuții, fie că ai avea puține, ce sunt toate aceste bunuri pământești față de însemnătatea pe care o are sufletul tău nemuritor? Bani, avere, vază, trecere, plăcere, iată după ce aleargă oamenii. Și când te gândești că toate acestea nu sunt decât pentru un timp scurt, să zicem pentru câteva zeci de ani! După aceea lași totul și intri în veșnicie. De ce folos ți-ar fi dacă ai câștiga tot ce poate să-ți dea această lume, dar după aceea să mergi în pierzare veșnică? „Dar vei zice tu poate ce lucru rău este să ai multe bogății pe pământ?” Negresit că averea, în ea însăși, nu este ceva rău. Dar dacă ea te costă pierzarea sufletului tău? Dacă ea te împiedică de a te gândi la veșnicie și de a te îngriji de viața viitoare? O, gândește-te bine, ce ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea, dar își va pierde sufletul?

A doua întrebare, este: „Ce să fac ca să fiu mântuit?” (Faptele Apostolilor 16. 30). Această întrebare a fost pusă Apostolului Pavel și însoțitorului său Sila, acum vreo 1900 ani. Răspunsul a fost: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit”. Cititorule, dacă n'ai venit încă la Domnul Isus și dacă nu L-ai primit ca Mântuitor și Stăpân de care să ascuți în totul, atunci ești pierdut, ești departe de Dumnezeu, ești pe calea cea lată care duce la pierzare. Dar poți să te întorci la Dumnezeu și să fii mântuit, pentru că este o cale care duce la viața și la slavă veșnică, și această cale este Dom-

nul Isus. El este Mântuitorul celor pierduți și a murit pe cruce, ca să ne scape de păcat și de pierzarea veșnică. Ești pierdut și nu poți să te mântuești singur. Dacă ai putea să te mântuești singur, n'ai avea nevoie de un Mântuitor. Dar nu poți. De aceea, ia-ți gândul dela ceea ce poți să faci tu pentru mântuirea ta și îndreaptă-te, așa păcătos și pierdut cum ești, spre Domnul Isus, care a fost răstignit pentru păcătoși, a înviat și stă la dreapta Tatălui. Lucrarea este isprăvită și orice păcătos, care se pocăește și crede în El, are viața veșnică și nu vine la judecată. Este timpul să te întorci la El. Încă nu te găsești în locul de chin, unde nu mai este nicio nădejde de scăpare. Azi este timpul potrivit, azi este ziua mântuirii”. De aceea, te rog din inimă să folosești acest prilej de acum și să crezi din toată inima în Domnul Isus, ca să fii mântuit.

A treia întrebare este: „Cum vom scăpa noi, dacă vom sta nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Epistola către Evrei 2.3). Ia seama că aici nu se zice „dacă vom disprețui” sau „dacă

ne vom bate joc”, ci, „dacă vom sta nepăsători”. Mulți nici nu vor să audă și disprețuiesc marea mântuire a lui Dumnezeu, mulți alții își bat joc de acest lucru. Nu cred că faci parte din numărul disprețuitorilor și al batjocoritorilor. S'ar putea însă să stai nepăsător față de mântuirea sufletului tău. „Cum vom scăpa?” Întrebă Apostolul. Câți n'au socotit că va veni odată vremea când se vor gândi și la astfel de lucruri serioase, că adică mai târziu se vor pocăi și se vor face și ei adevărați creștini, dar deodată, pe neașteptate, a venit moartea peste ei. Cum vom scăpa? În toată veșnicia, nu se va putea da niciun răspuns la această întrebare. Veacuri după veacuri vor trece, dar nimeni nu va găsi vreun răspuns. Iubite cititor, dacă tu stai nepăsător acum față de Domnul Isus, Mântuitorul, și mori ca un om pierdut, pierdut pe veci vei rămânea.

De aceea fugi în grabă de mânia care va veni. Domnul Isus este gata să te ierte de toate păcatele tale și să te ducă pe o cale nouă, neprihănită, până te va lua la el în slavă, — dacă acum crezi cu adevărat în jertfa Lui și-i urmezi din toată inima, trăind în ascultare de El.

Cuțioara cu întrebări

Întrebarea Nr. 12.

Sinuciderea este o crimă?

Nu este nimic în Sfânta Scriptură care să justifice sau să permită sinuciderea. Viața este un dar dela Dumnezeu deoarece El ne-a dat-o, noi nu avem dreptul să o distrugem. Iată principiul biblic: „Domnul a DAT, Domnul a LUAT.” (Iov. 1. 21). Durerea și încercarea ne sunt date pentru a ne disciplina; fiecare ar trebui să spună: „Vota Ta să se facă și nu a mea!” Legile omenești consideră si-

niciderea ca o crimă și în Biserica primitivă se refuza mormântul pentru un sinucis. Apostolul Pavel este contra sinuciderii. (Vezi Faptele 16, 28; Iov. 14, 14).

AVIZ

Pentru toți cei
ce știu carte

AVIZ

A apărut și s'a pus în vânzare calendarul biblic pe anul 1942. Toți tinerii, toți cei ce citesc Biblia zilnic, toți elevii școlilor duminicale să și-l comande. Nimeni să nu fie fără el.

8 bucată costă 5 lei

Comenzile se fac la DEPOZITUL DE LITERATURĂ, Arod, Bul. Reg. Ferdinand 65, contra ramburs. La revanzător se acordă rabat.

Biserica baptistă din com. Dezești, jud. Severin, au avut în ziua de 5 Oct. bucuria de a fi vizitați de frații din comuna Zorlența Mare, jud. Caraș. Cu această ocazie au avut un program frumos spre slava Domnului. Au predicat fr. Savu, S. Lejan Ioan, și Dragu Simion.

CELE PATRU FIARE

Daniel 7.

II.

PRIMA FIARĂ

Această primă fiară, acest leu cu aripi de vultur ne apare ca simbolul propriu natural acelei mai vechi din toate religiunile: *idolatria*.

Nimic nu e mai propriu, decât acest leu aripat să exprime violența și iuteala care idolatria se răspândește pe toată fața pământului și deasemenea teribilele încercări morale și intelectuale, cu care ea suprimă pământul supus dominațiunii sale tiranice și crude. Nici poporul lui Dumnezeu, nici cetatea sfântă, Ierusalim, nici templul însuși, locul cel mai venerabil și cel mai sfânt de pe pământ, nu putură să scape de aripele sale de vultur, nici să se scutite de pofta lui de a derova.

Viziunea nu se oprește aici. Profetul consideră fiară până în momentul când aripele sale au fost smulse, când ea se ridică pe picioare și când o inimă de om i-a fost dată. Și lucrul acesta s'a întâmplat punctual la începutul fericitei epoci de apariție a creștinismului.

Sub efectul predicării apostolilor care îndură, atât ei cât și urmașii lor, atâtea suferințe aspre idolatriei, aripele sale căzură, sau mai bine zis îi fură smulse cu ușurință. Aceste aripi ne apar (alții pot să se îndoaie mai bine) ca principiiile proprii idolatriei din prima vârstă a omenirii: ignoranța de o parte, *mitologia* de altă parte. Ignoranța despre adevăratul Dumnezeu, de care s'au depărtat oamenii și idolul, care a substituit acestuia Dumnezeu adevărat abătura zei falși și ridicoli în templul cărora se povesteau nenumărate minuni.

Apostolii au atacat mai întâi cele două aripi. Ei anunțară acuma pe adevăratul Dumnezeu; despre divinitate, idei clare, pătrunzătoare; ei învățară asupra acestui subiect tot ceace au auzit din gura lui Isus Fiului lui Dumnezeu, tot ceace îi inspira Duhul Sfânt, demonstrând inutilitatea și ridicolul tuturor acestor dumnezei absurzi înaintea cărora oamenii s'au prosternat până atunci.

Și s'a văzut de atunci, idolatria, nu se spărânda, ci pentru o bună parte a pământului, *umanizându-se*, altfel spus — o inimă de om îi fu dată. Sentimentalismul pătrunde idolatria, care se prezintă în nenumărate forme, spiritismul, fetișismul, mascota, aducători de noroc, privăzătorii de accidente, etc. forme moderne cu aspecte numărate ale idolatriei.

Fiară continuă deci să trăiască, ea rămâne încă, cu toate că e mult mai mică decât, și ea va dăinui chiar după moar-

tea celui de a patra fiară, după cum am văzut.

A DOUA FIARĂ

A doua fiară era asemenea unui urs. Aceasta nu avea aripi ca să zboare și să se întindă pe toată fața pământului. Dar ea avea trei coaste în dinții săi. Nu pare că aceste trei coaste să reprezinte trei feluri de carne sau de popoare diverse, cum se spune de obicei, deoarece se presupune că acest urs simbolizează imepriul medo-persan, căci atunci n'ar fi trei, ar fi zece, douăzeci sau și mai multe, pe care ursul le trebuia să le aibe în gura sa, având în vedere marea număr de popoare supuse și absorbite.

Se pare mult mai natural să gândești că aceste trei coaste să reprezinte trei feluri de a mânca, sau trei feluri de arme pentru a-și captura pradă sa, pentru că să se poată îngriji de hrana sa.

Toate aceste circumstanțe atrag natural atenția noastră asupra unei religii, mare și diformă, care apărură pe pământ când prima fiară era deja lipsită de aripi.

Doresc să spun de *Mahomedanismul*. Putem să notăm caracterul acestei false religii. Mai întâi, asemănarea sa cu ursul, una din fiarele cele mai respingătoare și cu aspect teribil.

În fine, acest detaliu particular, că ursul nu se întâlnește decât într-o parte a pământului.

Mahomedanismul n'a acoperit niciodată tot pământul, ca idolatria, ci numai mijlocul Asiei și partea de nord a Africii, unde s'a stabilit dela început și pe care nu l'a trecut niciodată. Dar dacă nu a făcut progres, el nici n'a pierdut mulți din adeptii săi.

În al treilea rând, se găsește exact în Mahomedism aceste trei coaste pe care le văzu profetul în gura fiarei a doua, cele trei arme de atac și de conservare a acestei religii.

Prima coastă fu *ficțiunea (inchipuirea)* și înșelăciunea, de care se servi Mohamed pentru ca să fie a creditat ca profet.

Dar cum ficțiunea nu poate dura la infinit, Mahomedanii nefiind așa de neînteligenți pentru a putea crede totdeauna lucruri de necrezut, era necesar, pentru viața fiarei, ca ea să mai aibe două coaste, două elemente de hrană. Sunt după mine, *sabia* mai întâi.

Ceace șarlatania și ficțiunea nu putură să obțină, forța l'a obținut.

Dar forța nu ajungea încă.

În puțini ani fiară ar fi moartă de foame.

O libertate de moravuri aproape nelimitată, acesta fu mijlocul diabolic genial de a nitui la religie pe nenorocitul adept a lui Mohamed.

Astfel înarmată cu cele trei coaste, se putea spune fiarei: „Scoală-te, fiară fioroasă, Mănâncă, satură-te de carne”.

A. TREIA FIARĂ

A treia fiară era asemenea unui leopard sau un tigr, a cărui blană oferă oarecare atracție prin dispoziția și diversitatea culorilor. Această fiară avea patru aripi de pasăre și deasemenea patru capete. Ea era puternică.

Se pare că toate aceste semne și particularități desemnează această fiară, ca și cu degetul.

Această a treia fiară (cine va crede), această a treia fiară, scumpe cetitor, este *creștinismul*.

Nu puteți gândinici un moment că vorbesc de adevăratul creștinism. Nu numai că acesta n'are nici o asemănare cu fiarele sălbatice, ci numai mult el transformă fiarele fioroase în oameni, și pietrele în fii lui Avram.

Vorbesc numai de *falșul creștinism*. Să vedem care este caracterul propriu al acestei religii.

În primul rând, falșul creștinism este ca și leopardul, vârgat. Pentru ochii superficiali, o astfel de diversitate, o astfel de varietate, pot să pară seducătoare.

În sfârșit, falșul creștinism a sburdat până la cele patru puncte cardinale, întinzându-se până la capătul pământului. Această extindere o reprezintă cele patru aripi ale leopardului.

În al treilea rând, se văd la falșul creștinism patru capete; acesta înseamnă că patru elemente foarte diferite, s'au asociat ca să sfarme sub această falșă religie, ca să devoreze adevăratul creștinism și să-l convertească dacă este posibil în propria sa substanță.

Primul din aceste capete, este ceace noi numim *erezia*, noi trebuie să înțelegem aici toate ereziiile apărute dela fondarea creștinismului.

Al doilea cap este *schisma*, care este un rău diferit de erezia. Acestui cap aparține ceace fiecare știe. Vi se pare puțin lucru? Toată Grecia, Balcanii, Asia mică, Armenia, Georgia, Siria, Palestina, Egiptul, într-un cuvânt totul ce se numea altădată imperiul de Răsărit și mai mult decât toate acestea, o imensă regiune către Nordul Europei și a Asiei? Toată această fărâmițare a creștinismului, acest spirit al schismei, aceasta este capul al doilea.

(Va urma)

De vorbă cu tinerii

PUTEREA JERTFEI

Sunt foarte mulți tineri cari au părinți credincioși dar ei sunt departe de a putea purta acest nume. Pentru mulți plâng părinții, rugându-se, pentru mulți se înalță atâtea rugăcuni ca Domnul să lucreze și să-i aducă la credință.

Întâmplarea de mai jos, pe care am cetit — nu de mult arată așa clar ce produce un tânăr prin faptul lui în păcat și necredincioșie.

O mamă sfidincioasă avea un băiat, care, cu toate sfaturile și îndemnul ei, părăsise călă credinței și apucă pe drumurile păcatului. La toate rugămintele mamei, el rămânea tot cu sufletul împietrit.

Într-o zi mama scrisese o scrisoare — și o incredință băiatului, rugându-l să o ducă la vestitorul Evangheliei.

Pe drum băiatul, biruit de curiositatea de a afla ce a scris mama sa vestitorului, desfăcuse scrisoarea — și cetise acestea: „Acum am ajuns la capătul suferinței mele. Băiatul meu și-a pierdut credința și tot ce am făcut să-l aduc înapoi, a fost zadarnic. Vin acum prin această scrisoare și te rog mult, să te rogi împreună cu mine, ca Domnul să scape viața copilului meu, și dacă e nevoie de o viață, să mi-o ia pe a mea. Vreau cu prețul vieții mele, să se întoarcă din nou la credință.”

Adânc mișcat de citirea acestor cuvinte, băiatul nu mai duse scrisoarea vestitorului Evangheliei, ci se întoarse înapoi și zise mamei sale:

— „Mamă dragă, Dumnezeu nu îți-a primit jertfa, fiindcă nu mai e nevoie” — și rupse scrisoarea.

Atunci mama înțelese tăcerea acestor vorbe și-și îmbrățișă și sărută băiatul reîntors la credință.

Scumpi tineri, poate și voi sunteți în această situație. Cunoște foarte mulți tineri cari nu mai au în sufletul lor nicio urmă de credință, ei o mai duc așa numită din obicei sau din rușine. Cunoște atâtea părinți cari din cauza necredinței copiilor lor nu mai au nicio bucurie. Ei or fi gata pentru voi să facă orice jertfă, și-or da chiar și viața, s'ar sacrifica pe ei numai să vă știe și pe voi pe calea cerului. Nu poate, tineri dragi, o inimă de mamă să conceapă, că ea să fie fericită

Deportați pentru credință

În ziua de 26 Iunie a. c. au fost ridicați din Chișinău pentru a fi deportați în Siberia sau pentru a fi omorâți Dumnezeu știe următorii frați: Boris Bușilă predicatorul bisericii, Pșenicinai un deacon, Ivanov un frate de frunte în biserică și sora LIDIA CALDĂRARU, sora Lidia a fost și este cea mai cunoscută soră din toți frații Basarabeni. Este cunoscută nu numai printre frați ei și în rândurile noastre. Era cunoscută nu pentru că era o ființă periculoasă ei pentru pretenția ei și spiritul vesel pe care-l avea. Era iubită de cronică o cunoscea. Timp de aproape 20 ani a fost lucrătoare în toată Basarabia printre tineret, școală duminicală și soc. femeilor.

A lucrat încontinuu atât vara cât și iarna. Nu a fost pretențioasă în misiunea ei. Cronică a invitat-o n'a refuzat. A știut să meargă zeci de km. pe jos din sat în sat atât vara cât și iarna. Parecă o vâd. Vecinic veselă și gata pentru lucru oriunde și oricât de greu ar fi fost. Era atât de sinceră că orice ar fi avut contra cuiva a știut să meargă drept și s'o spună pe față. Iar curajul ei a fost atât de mare încât a știut să-și mărturisească credința în Dumnezeu chiar în fața celor ce au și băgat-o în închisoare. Imediat după ce au intrat în Basarabia bolșevicii au căutat să împiedice credința în Dumnezeu prin diferite mijloace. În felul acesta casa de rugăcuni a fraților din Chișinău a fost luată. Ei au fost nevoiți să se roage în

altă casă unde au găsit. În timpul acestor unii poate că s'au clătina în credința lor. Cât privește pe sora Lidia a mers înainte. Astfel a ajuns să fie cunoscută până și de N. K. D. V. (poliția secretă) a bolșevicilor. Imediat a început să fie urmărită.

Au chemat-o la sediul lor și-au încercat în fel și chip s'o abată dela credință. Astfel după multe încercări și cercetări (căzând de la 6—12 noaptea) n'au reușit s'o convergă. Văzând aceasta i-au spus la urmă că astfel de elemente trebuie rămicite și în ziua de 26 Iunie de către N. K. D. V. și i-au venit la ea acasă și i-au spus că în 15 minute să fie gata ca să-și urmeze. Dânsa nu s'a speriat fiindcă ea fusese gata pentru aceasta. Și-a luat rămas bun dela mama ei și-a plecat direct la închisoare. Ultimile cuvinte au fost: „DACA MI-AM TERMINAT MISIUNEA NE VOM VEDEA ÎN CER, IAR DACĂ NU NE VOM MAI VEDEA ȘI PE PĂMÂNT.”

Tot în ziua aceea au fost ridicați și ceilalți frați din Chișinău. Și din ziua aceea nimeni nu știe ce s'a făcut cu ei. Au fost deportați în Siberia sau în cer? Dumnezeu știe. Dacă ar fi în viață să ne rugăm pentru ei ca Dumnezeu să-i păzească până la sfârșit. Dacă cu trecut din lumea această. Să le urmărim credința lor chiar și pe față. Atât în zilele bune cât și în încercări. Dumnezeu să mângâie, să înviștească și să întărească familiile lor.

T. L. CENUȘA

SLUJITORII DOMNULUI

Pentru inima ta

„Școală-te, intră în cetate și fi se va spune ce să faci”. Fapt. 9:5.

De ce nu a spus Domnul Isus tot ce trebuia să facă Saul? Pentru că El avea oameni pe umerii cărora lăsase sarcina aceasta. Odată incredințată această misiune El a lăsat-o în lucrarea lor. Întotdeauna El a făcut așa. Priviți la Filip, vine Duhul Domnului și-l ia din locul în cer, țer în copilul ei drag să fi pierdut în iad. Iată de ce ei se frământă și stridându-vă pe voi în necredință.

Mă adresez sufletului vostru, conștiinței voastre și vă rog veniți la Domnul Isus. Gustați și vedeți ce bună și dulce e viața de credincios, ce pace și mângâiere în sufletul când ei credință.

Nu vă lăsați însoții de velenurile păcatului. El vă trage în iad. Voi puteți fi în cer, alături de părinții voștri, alături de îngeri.

Astăzi e ziua mântuirii, astăzi ești chemat să vi la Domnul Isus, și să fi mântuit. Aceasta spre bucuria părinților și spre fericirea ta.

A. P.

unde lucra cu succes, și-l trimite în altă parte, era pe un drum un suflet care căuta pe Dumnezeu. Nu a trimis un înger, ci pe slujitorul Lui, pe Filip. Uitați-vă apoi la cazul lui Cornelia. Rugăciunile și milosteniile lui au ajuns la cer, dar Domnul nu a trimis îngerul să-i spună, ci la îndreptat la adresa lui Petru. Avea slujitor care era însărcinat cu această lucrare. Priviți în textul nostru. Acum nu mai era un înger, ci însuși Domnul Isus și totuși nici El nu îi spune nimic. Îl lovește doar cu lumina și-l lasă orb. Îl trimite apoi la Anania, slujitorul credincios al Evangheliei.

Ce minunat e acest lucru! Înseamnă că de noi atârână îndreptarea și mântuirea altor oameni. Ia închipuți-vă că Anania, Filip sau Petru nu s'ar fi dus și-au nu și-ar fi făcut slujba așa cum și-au făcut-o, nu ar fi rămas Famenul, Cornelia sau Saul pierdut? Ba da. Ce mare e însă răspunderea noastră! Vai și ce puțin ne gândim noi la ea! În vătămăse-la vieții ne pierdem capul, ne ocupăm de toate numai de însărcinarea

(Continuare în pag. 8-a)

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

Cu multă durere am aflat în ultimul timp că și fr. Tafratov bătrânul și cunoscutul predicator din județul Ismail a fost deportat de bolșevici. Despre soarta sa ca și despre a celorlalți nu se știe nimic. Să ne rugăm Domnului pentru ei, ca să poată reveni din nou printre noi.

• • •

În ziua de 28 Septembrie a încetat din viață sora Cadîș Ana în etate de 65 ani. Înmormântarea a fost îndeplinită de frații: Igna Gheorghe și Dumitru din Căpâțele.

• • •

În ziua de 21 August frații din comuna Almas, jud. Arad, au fost vizitați de fr. Rădești. Cu această ocazie au avut un frumos program al tinerilor. Din cuvântul Domnului au predicat frații: Teodor Tamaș din Chisăndia, Fericean I. din Rădești și Dașcau I. Corul din Rădești cântă cel din loc au cântat spre slava Domnului.

• • •

Frații din biserica din Cermei, jud. Arad, în ziua de 5 Octombrie au avut un frumos program al tinerilor. Programul a fost condus de fr. Mara Cornel, au fost soluri poezii etc. Din cuvântul Domnului au predicat frații: Teodor Tamaș, Blăgăila, I. Sipa, S. Catrină S. Stupariu și O. Avram. Au luat parte frații din comuna.

• • •

În ziua de 2 Oct. fr. Mara Cornel și Spa Vasile au condus serviciul de înmormântare a serei Floare Leucuța din com. Coroii, jud. Bihor.

• • •

În ziua de 14 Sept. frații din com. Cincul Mare, jud. Făgăraș au avut o frumoasă serbare fiind vizitați de frați din mai multe comune. Programul a fost condus de fr. Ionel Rădutu, din cuvântul Domnului au predicat frații: Iaru. Toma, O. Breaz și Brezai. Corul din Mediaș și cel din Galați au cântat spre slava Domnului.

• • •

A trecut la cele veșnice în ziua de 8 Sept. sora Antonovir Nastasia în etate de 79 ani din com. Serbauț, jud. Suceava. Serviciul înmormântării a fost condus de fr.: Silvestru Ungureanu, Malox Samoila și Heganțuc Ilarion.

• • •

Frații din comuna Mîlcoveni au avut în ziua de 14 Septembrie un botez cu 9 suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Dunca Gavril. Corul din loc condus de fr. N. Sârbu a cântat spre slava Domnului.

Dela alții

Păstorul bisericii baptiste din Deuver Colorado, Dr. I. Gravett a îndeplinit 49 ani de lucru ca păstor al acestei biserici.

• • •

Biserica baptistă din Boston în timp de șasezeci și șase ani a primit 3000 de membrii dintre cari 1935 au fost convertiți și botezați în această biserică. Păstorul bise-

riciei e Rev. Dr. A. T. Brooks. Asta înseamnă că în fiecare an au fost botezate peste 120 suflete.

• • •

În America a început în anii din urmă un curent pentru unirea tuturor protestanților într-o singură biserică. Ca răspuns 56 procente au votat „nu” și 44 au spus „da.”

Biserica din Pergam

(Urmare din pag. 1-a)

ca o stea printre mulțimea norilor, ca o piatră nemișcată între valurile spumegânde ale mării. Mulți din credincioșii din Pergam au văzut coruperi, au văzut pe alții cari din dragoste pentru lume L-au părăsit pe Isus, dar ei au rămas credincioși. Au privit, dar nu au căzut. Prin toate au rămas credincioși.

Numele lui Isus, adică El însuși **merită suprema noastră dragoste.** În El inima găsește adevărata odihnă. Ceace poate de lumea e zero. Toți aleargă ca pasărea din creangă în creangă și ca albina depe floare pe floare. Dar în Hristos credinciosul găsește odihna și dulceața care îndestulează sufletul. Nimic din lume nu aduce alinare.

Viața cea mai ideală e prin Numele lui Isus. Oamenii cari au ambiția să devină pe placul Domnului aleargă și nu se dau bătuți. Ei nu se lasă amăgiți de culorile vii și aprinse a celor ce îi sunt înbiate de cel rău. Prin Numele lui Isus astăzi devi mai glorios ca ieri, și urci o treaptă mai sus pe scara de aur a gloriei.

Apoi, în textul nostru descoperim că **Domnul Isus e interesat în acei cari îi sunt credincioși.** Domnul s'a uitat din cer, a zărit Pergamul în toată realitatea sa, bogăție, lux, desvoltare vertiginosă, activitate, cultură, dar și nerușinare, desfrâu, păcat, a văzut supremația Satanei. Privind însă mai mult, mai atent a zărit un grup de oameni și femei cari se luptau să trăiască o viață curată și plăcută Tatălui și cari mergeau pe calea Lui, cari își mărturiseau credința. Cât de mare a fost mulțimea făcătorilor de

rele, un adevărat furnicar, și chiar aici Isus nu-și pierde din ochi pe ce-I credincioși. El niciodată nu confundă binele cu răul. El avea ochii deschiși spre credincioșii din Pergam. El știa totul despre ei

El cunoaște lucrările lor. El cunoaște lucrarea în care ei sunt angajați. Știe eforturile lor să-L servească și dragostea pe care o au ei pentru El în lucrarea lor. Un tractat chiar, nu este împărțit fără ca El să nu știe.

El știe unde trăesc ei. Cunoaște caracterul locului unde ei își dăpână viețile, știe ispitele locului. El cunoaște caracterul biroului, fabricii, atelierului sau a prăvăliei unde credinciosul Său lucrează. El știe strada pe care stai și numărul casei unde locuiești. El trimite acolo Duhul Său să dea putere și să încurajeze, să-i mângâie în încercările și necazurile lor. El îi vizitează și face din casele lor umile adevărate locuri cerești, iar când trebuie să părăsească pământul le luminează calea veșniciei.

El știe credincioșia lor în Numele Său. Priviți ce spune El: „...Antipa, martorul Meu credincios...” Această denumire e mai glorioasă decât să fi fost un guvernator sau un imperator. El știe cine L-a părăsit și cine și-a părăsit credința cu prețul vieții chiar.

Ferice de cei credincioși cari sunt învăluiti în dragostea și privirea continuă a Domnului Isus. Ești tu unul din aceștia?

Pr. de Alexa Popovici

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Marinarul Owen

Un vapor francez, care venea din Brazilia, gasește în largul mării niște sfărâmate de corabie, pe care era naufragiat un marinar, al cărui nume era Owen. Fu luat la bord. Și după câteva zile putu să istorisească următoarele:

Am plecat din Portsmouth spre New-York. A zecea zi de navigație văzurăm la orizont ca niște vapori de apă luminoși, dar care în curând se întunecară. Soarele nu se mai văzu, iar valurile mării creșteau mereu. În scurt timp cerul se întunecă ca noaptea, nori groși să lasară în jos până să atingă vârful catargelor, și fulgere grozave lumineau orizontul și corabia. Vântul se schimbă în vijelie, care fluera năstrușnic prin paramele arboreale. Căpitanul ordonă să se reducă pânzele. Valurile mării creșteau ca niște munți, încât atingeau cu spuma creștelor lor, norii. Tot echipajul plângea și se ruga, iar pe fața lor se citea desnadejdea, pentru ca să scape corabia, căpitanul dădu ordin să se taie catargele. Loviturile topoarelor răsunau ca bolovanii de pamant ce cad pe cosciugul de lemn la înmormântare, și când corabia își pierde catargele, marinarul și el pierde orice speranță. Două zile corabia a fost ca o scoică jucăria valurilor, aci parcă se ridică în cer, aci se scufunda în adâncul mării; a treia zi corabia se rupse în două. Totul s'a prăpădit, câțiva marinari au scăpat în bărcile corăbiei, în care fără îndoială că au murit de foame, de frig și de istovire. Eu m'am agățat de niște scânduri și când m'am simțit că nu mai e nici o scăpare, că sunt pierdut, m'am legat de ele, cu o parâmă, cu nădejdea că, cadavrul meu aruncat de mare pe vre-o plajă va fi găsit.

Limba este plină de otravă de moarte

Filosoful Diogen, fiind întrebat odată: care animal are cea mai otrăvitoare mușcătură, a răspuns: „Dintre animale sălbatice, mușcătura bărfitorului; din cele domestice, a lîngșitorului”.

Dați lui Dumnezeu mădularele voastre

Adunarea se terminase. Fratele care vorbise a arătat credincioșilor lucrarea pe care o face Domnul Isus în țările păgâne, prin copiii lui, predați cu totul în Slujba Sa. La sfârșit a îndemnat pe ascultători să se roage pentru credincioșii din acele părți și să-i ajute cu daruri. În vreme ce se cânta o cântare, un frate, cu o tavă în mână, trecea printre rânduri, și strângea banii pentru susținerea lucrului Domnului în țările păgâne. El ajunge în fața unui băiat de vreo 12—14 ani. „Te rog, lasă tava mai jos”, spuse el celui ca-

re umbla cu strângerea banilor. Și acesta o tăsa.

„Te rog mai jos!”, spuse din nou băiatul. Iar fratele l-a îndeplinit dorința și a pus tava pe dușumea.

„Bani n'am” spuse băiatul, dar vreau ca eu însumi să mă dau pentru lucrul Domnului printre păgânii” și se sui pe tavă.

„Ești și tu gata să te predai Domnului, în slujba Lui?”

Păcatele zise mici

— Eu nu am decât păcate mici, zise într-o zi un om către un credincios.

Acela însă îi zise:

— Păcatele cărora le zici mici sunt înlocmai ca picăturile de ploaie. Ele sunt în adevăr mici, dar când se adună la un loc, pot să inee pământul și să prăpădească tot ce întâlnesc în cale.

S'au se asemănă cu fulgii de zăpadă, care sunt ușori; dar, dacă se adună mulți la un loc, e prăpăd... Așa e și cu păcatele zise mici; se adună, se adună, până prăpădesc sufletul. Deaceia fa seama la păcatele mici.

Iubirea lui Dumnezeu

Un învățat a luat microscopul și s'a dus undeva pe munte că să cerceteze florile de acolo. Un cioban care, păstrea oile pe acolo, s'a apropiat să vadă și el ce face învățatul. Acela a luat o floare, a pus-o la microscop a pus pe cioban să se uite și el la acea floare. După ce a privit-o, ciobanul a început să plângă și să zică: „Mai bine nu mă mai uităm” — „De ce?” a întrebat învățatul. „Pentru că de atâtea ori am călcat cu picioarele mele grosolane astfel de frumuseți”. Iar când ni se deschid ochii ca să vedem iubirea lui Dumnezeu arătată în jertfa de pe Golgota, ni se sdrobește inima din pricină că n'am cunoscut această iubire și deaceia am stat nepăsători față de ea sau chiar am călcat-o în picioare.

Dumnezeu a făcut cerurile și pământul

Un mare astronom avea atârnată pe pereții camerei lui o mare hartă a cerului, frumos zugrăvită, și care cuprindea soarele, stelele și plantele. Învățatul acesta credea în Dumnezeu și-L cinstea cu viața lui. Într-o zi veni la el un profesor necredincios și uimit de frumusețea hărții cerului, atârnată pe pereții camerei, întreabă: „Cine a făcut această hartă?” — „Nimeni a răspuns învățatul astronom, s'a făcut ea singură, tot așa cum spui dumneata când susții că soarele, luna, stelele și pământul s'au făcut singure”. Profesorul, rușinat a trebuit să tacă.

Dumnezeu ne vorbește și prin cele ce se văd.

Ascultă cu urechile orbului și privește cu ochii surdului, dacă vrei să cunoști oamenii.

Dela oameni așteaptă puțin sau nimic așteaptă însă totul dela Dumnezeu, ca este mai aproape atunci când pare a departe.

Slujitorii Domnului

(Urmare din pag. 6-a)

noastră nu. Și de câte ori, poate, Domn a trimis și la noi pe cineva pe ca să-l îndreptăm la cruce, la izvorul vieții.

Mă gândesc la tine cetitorule iubit. Știu care e părerea ta asupra acestui lucru dar știu că și tu ai o însărcinare. Pe trucea în familia credincioșilor nu e unul măcar care să fie lăsat fără lucrul său. Și poate măsuna ta e mare, poate legată de lucrul tău mântuirea a multor oameni. Gândește-te puțin și vei vedea pe mulți din jurul tău, cari nu au cunoscut unde primi învățătura și lumina Cuvântului decât dela tine. Tu ești un slujitor al Domnului.

Dar această însărcinare să nu ne sperie, să nu ne credem cu prea grea problemă de rezolvat. Din contră să înmângăați, bucurăți și chiar mândriți. Dumnezeu are încredere în noi. Lui place să lucreze și să se bucure de lucrarea noastră. Ce alinare! Ce mângăiere! Suntem stâlpi în Impărăția Sa. Oameni pe cari se reazămă ceva. Nu suntem gunoi, nu suntem pleavă, ci ești ce prin Isus am devenit mărgăriteri ca niște pietre prețioase, cari vor străluci în veac, în locașurile veșnice. Ridică-te fratele meu din înfrigare și desnadejdie ta: Dumnezeu are de lucru pentru tine. Cuvântul și mărturia ta e așteptată de multe suflete. Lucrează cu talentele tale.

O Doamne, fă ne să pricepem tot mai bine planurile Tale, și să le realizăm cu bucurie în traiul nostru zilnic, pentru slava Ta și mântuirea oamenilor.

TICHIL

Domnul îngrijește

(Urmare din pagina 3-a)

tru Isac se schimbă, își capătă înțeles adevărat. Până acum era Isac apăsător. Dumnezeu, însă pogorând de pe munte Avraam se adâncește în sine și pune dreptul și încrederea în Dumnezeu pe primul plan. Când noi iubim prea mult familia, ocupațiile sau bogățiile, mai mult decât pe Dumnezeu. El ne încearcă, însă încercarea Lui e plină de bunătate, și grijă de Tată-Atot-Puternic.

Frater crede-te în grija Domnului. El te știe și pe tine. El îngrijește de viitorul meu din scorbura, de rândunică și de puii ei, puii de lei nu duc lipsă, și nici crinii nu-și pierd culoarea și nici peștele fumului; *tuturor Domnul le poartă de grijă*. Poți avea aceea încredere în El? Lasă ca pe ușa inimii tale să fie înscris: Domnul va purta de grijă.